Annus III. - Vol. III. Die 31 Maii 1911. Num. 7.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Encyclicae pag. 217; Litterae Apostolicae, pag. 224; Epistolae pag. 228. — II. *S. C. S. Officii:* Decretum de Indulgentia Portiunculae, pag. 233. — III. *S. C. de Religiosis:* Decretum de methodo servanda in expulsione religiosorum, pag. 235; Decretum quoad iurisdictionem Ordinariorum Hispaniae in religiosos extra claustra degentes et in monasteria exempta, pag. 239. — IV. *S. C. Rituum:* Dubia circa sonum organi ad adiuvandum cantum gregorianum et formulam Benedictionis Apostolicae impertiendae, pag. 241; Decretum super editionibus librorum s. Liturgiam spectantium, pag. 242. — V. *S. R. Rota:* Vercellen. Nullitatis matrimonii, pag. 244; Citatio edictalis, pag. 253.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione antipreparatoria e ordinaria, avvertenza, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 254-256.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Encyclicae.

PAG.

Iamdudum. - Venerabilibus Fratribus Patriarchis primatibus Archiepiscopis Episcopis aliisque locorum Ordinariis pacem et communionem cum Apostolica Sede habentibus. - *24 maii 1911*. 217

Litterae Apostolicae.

I. *Quo uberiores.* - Constitutio novi Vicariatus Apostolici in Regione Coreana de « Tai-kou » nuncupati. - *8 aprilis 1911*. 224

II. *Non sine magno.* - Erectio novi Vicariatus Apostolici Scen-Si Septentrionalis. - *12 aprilis 1911* 225

III. *Cum summa.* - Praefectura Apostolica de « Ho-Nan » Occidentali erigitur in Vicariatum Apostolicum. - *2 maii 1911* 226

IV. *Pia Consociatio.* - Superior Generalis pro tempore Congregationis Iesu et Mariae erigitur in perpetuum supremus Moderator Societatis a Corde Matris Admirabilis. - *2 maii 1911* 227

Epistolae.

I. *Nostris subiicicndas.* - Ad R. P. D. Antonium Mendes Bello, patriarcham Olyssiponensem ceterosque Lusitaniae Archiepiscopos et Episcopos, de communi eorum epistola ad Lusitaniae populos gratulandi causa. - *15 martii 1911* 228

II. *Iucunda sane.* - Ad RR. DD. Pontificii Instituti Biblici Praesidem ac Doctores, de studiorum cursu in eodem Instituto confirmando ac provehendo. - *22 martii 1911* 230

III. *Medias inter.* - Ad R. D. Iosephum Torras y Bages, Vicensium Episcopum, ob pastoralem Epistolam « Dios y el César » gratulationis ergo. - *1 maii 1911*. 231

S. CONGREGATIO S. OFFICII.

Decretum de Indulgentia *Portiunculae.* - *26 maii 1911* 233

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

I. Decretum de methodo servanda in ferenda sententia expulsionis vel dimissionis ab Ordinibus et Institutis Religiosis. - *16 maii 1911.* 235

II. Decretum quoad iurisdictionem Ordinariorum Hispaniae in religiosos e claustris eiectos, et in Monasteria Monialium exempta. - *24 maii 1911*. 239

Annus III. - Vol. III. Die 31 Maii 1911. Num. 7.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE ENCYCLICAE

VENERABILIBUS FRATRIBUS PATRIARCHIS PRIMATIBUS ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

PIUS PP. X

VENERABILES FRATRES SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Iamdudum in Lusitania incredibilem quemdam cursum fieri per omnem immanitatem facinorum ad Ecclesiam opprimendam, vobis quidem omnibus, Venerabiles Fratres, satis cognitum arbitramur. Nam, ubi status eius civitatis in formam conversus est reipublicae, continuo coepisse, aliud ex alio, sanciri talia quae inexpiabile religionis catholicae spirent odium, quis ignorat? Violenter pelli de medio vidimus familias religiosorum, atque hos, maximam partem, dure inhumaniterque e Lusitanis exterminari finibus. Vidimus, ob studium pertinax omnem disciplinam civilem profanandi nullumque religiosae rei vestigium in actione vitae communis relinquendi, expungi de numero festorum festos Ecclesiae dies; iuri iurando insitam religionis notam detrahi; festinanter legem de divortiis condi; praeceptionem doctrinae christianae a scholis publicis excludi. Denique, ut alia omittamus quae persequi longum est, vehemen-

tius ab his Antistites sacrorum peti, duosque e spectatissimis Episcopis, Portugalliensem et Beiensem, viros cum integritate vitae tum magnis in patriam Ecclesiamque promeritis illustres, de sedibus honoris sui deturbari. — Quum autem novi gubernatores Lusitaniae tot tantaque ederent imperiosae libidinis exempla, scitis quam patienter quam moderate sese adversus eos Apostolica haec Sedes gesserit. Equidem summa diligentia duximus cavendum, ne quidquam ageremus, quod posset contra Rempublicam hostiliter actum videri. Nonnulla enim spe tenebamur fore, ut ii aliquando saniora inirent consilia, ac de iniuriis illatis aliquo tandem pacto Ecclesiae satisfacerent. Verum tota re Nos fefellit animus: ecce nefario operi tamquam fastigium imponunt pessimae ac perniciosissimae promulgatione legis de Civitatis ab Ecclesiae rationibus separandis. Iamvero vulnus tam grave iuri et dignitati inustum religionis catholicae toleranter ferre ac praeterire silentio haudquaqum apostolici religio officii Nos patitur. Quapropter his vos litteris appellamus, Venerabiles Fratres, universoque nomini christiano omnem huius facti indignitatem denuntiamus.

Principio legem de qua loquimur, absurdum quiddam esse et monstruosum apparet ex eo, quod rem publicam divini cultus esse expertem statuit, quasi vero non ab Ipso, qui conditor et conservator est rerum omnium, cum homines singuli tum consociatio quaevis hominum et communitas pendeat: item, quod catholicae religionis observantiâ solvit Lusitaniam; eius inquimus religionis, quae huic genti maximo semper praesidio et ornamento fuit, quamque universitas fere civium profitetur. Sed tamen, esto: placuit tantam civitatis Ecclesiaeque coniunctionem, eamque sollemni pactorum fide confirmatam, discindi. Hoc posito discidio, consentaneum profecto erat omittere Ecclesiam et sinere ut communi libertate ac iure uteretur, quo quisque civis et honesta quaeque civium societas utitur. Quod totum contra est. Nam a separatione quidem haec lex nomen habet, re tamen ipsa eam habet vim, ut Ecclesia in externis

bonis ad extremum inopiae spoliando redigat, in iis autem quae sunt sacrae potestatis ac spiritus, in servitutem reipublicae opprimendo tradat.

Et primum, quod attinet ad res externas, ita se Lusitana Respublica ab Ecclesia segregat, ut nihil omnino ei relinquat unde tueri decus Domus Dei, sacricolas alere, multiplicia caritatis pietatisque exercere munia possit. Etenim, huius praescripto legis, non solum quascumque res Ecclesia mobiles immobiles obtinet, ex earum possessione, quamvis optimo iure parta, detruditur; verum etiam quaevis ei potestas adimitur quidquam sibi in posterum acquirendi. Statuitur quidem, ut certa civium corpora divino cultui exercendo praesideant; verum quae his datur facultas ad accipiendum quidquid in eam causam oblatum sit, mirum quam angustis terminis circumscribitur. Praeterea quibus obligationibus obstricti, cives catholici aliquid vel subsidii vel stipendii suo quisque curioni praestare consueverunt, eas extinguit lex ac perimit, prohibens, ne quid iam eo nomine exigatur. Utique sinit, ut ipsi sumptibus in divinum cultum faciendis catholici homines voluntaria stipis collatione provideant; sed tamen iubet de summa ob eam rem conflata detrahi tertiam partem et in officia beneficentiae civilis insumi. Atque ad haec omnia illud velut cumulus accedit, quod ex hac lege aedificia quae deinceps comparari aut exstrui contingat in usum sacrorum, ea, cum definitus annorum numerus effluxerit, submotis possessoribus legitimis nec iis factis indemnibus, in publicum referentur.

De rebus vero, in quibus sacra Ecclesiae potestas proprie versatur, multo est gravius multoque perniciosius ludibrium *Separationis* huius, quae, uti diximus, ad indignam ipsius Ecclesiae recidit servitutem. — Primum omnium, Hierarchia prorsus, tamquam ignorata, negligitur. Si qua de hominibus sacri ordinis mentio fit, ideo fit, ut interdicatur eis, ne ullo se modo ordinationi religiosi cultus immisceant. Omnis ea cura demandata est consociationibus *laicorum*, quae institutae iam sint, aut futurae sint, beneficentiae causâ, et quidem institutae

ad normam disciplinae civilis, ex auctoritate Reipublicae, nulla ut ratione ab Ecclesiae potestate pendeant. Quod si de consociatione, cui sit hoc muneris deferendum, clerici cum laicis dissenserint, aut inter laicos ipsos non convenerit, diiudicanda res relinquitur non Ecclesiae sed arbitrio Reipublicae, quae sola in hisce institutis dominatur. Atque in constituendo divino cultu usque adeo rectores rei Lusitanae non patiuntur locum esse Clero, ut aperte praescriptum et statutum sit, non posse, qui religionis ministeriis sint addicti, aut in decurias parochiarum cooptari aut in partem vocari administrationis vel regiminis consociationum, quas memoravimus: qua quidem praescriptione nihil iniquius aut intolerabilius cogitari potest, cum clericorum ordinem in ea ipsa re, qua praestat, inferiorem, quam ceteros cives, conditione faciat.

Quibus autem vinculis Lusitana lex constringat et implicet Ecclesiae libertatem, vix credibile est: adeo cum institutis horum temporum atque etiam cum publicis libertatum omnium praeconiis pugnat res: adeo est humano quovis civilique populo indigna. Igitur sancitum est gravibus poenis, ne qua sacrorum antistitum acta mandari typis, ullove pacto, ne intra parietes quidem templorum, proponi populo liceat, nisi concessu Reipublicae. Praeterea interdictum, extra sacrarum aedium limina, ne, inconsulta Republica, caerimoniarum quid celebretur, ne qua pompa circumducatur, ne quis ornamenta sacra neve ipsam vestem talarem gerat. Item vetitum, non modo ad monumenta publica, sed etiam ad aedes privatorum quidquam apponi quod catholicam religionem sapiat; at minime vetitum, quod catholicos offendat. Item societatem coire religionis pietatisque colendae gratiâ, non licet: cuius quidem generis societates eodem plane habentur loco atque illae nefariae, quae scelerum causa conflentur. Ad haec, cum concessum sit omnibus civibus ad suum arbitrium uti posse rebus suis, catholicis tamen, contra ius fasque importune coangustatur potestas huiusmodi, si quid de suo attributum velint solandis piorum manibus aut sumptibus divini cultus suppeditandis: et quae id genus pie statuta iam

sunt, impie deformata convertuntur in alios usus, violatis testamentis et voluntatibus auctorum. Denique Respublica - id quod maxime est acerbum et grave - non dubitat regnum invadere auctoritatis Ecclesiae, ac plura de ea re praescribere, quae cum ad ipsam sacri ordinis constitutionem spectet, praecipuas curas Ecclesiae sibi vindicat: de disciplina dicimus et institutione sacrae iuventutis. Neque enim solum cogit alumnos Cleri, ut doctrinae et litterarum studiis, quae theologiam antecedunt, in lyceis publicis dent operam, ubi ipsorum integritas fidei, ob alienum a Deo Ecclesiaque institutionis genus, praesentissimis sane periculis est obiecta; verum in domesticam etiam Seminariorum vitam temperationemque sese infert Respublica, sibique ius arrogat designandi doctores, probandi libros, sacra Clericorum studia moderandi. Ita vetera in usum revocantur scita *Regalistarum;* quae quidem molestissimam arrogantiam habuerunt, dum Civitatis Ecclesiaeque concordia stetit, nunc vero, quum Civitas sibi cum Ecclesia nihil iam vult esse, nonne pugnantia et plena insaniae videantur? — Quid, quod etiam ad Cleri depravandos mores atque ad incitandam defectionem a praepositis suis hanc apprime factam legem dixeris? Nam et certas pensiones ex aerario assignat iis, qui sint, antistitum auctoritate, a sacris abstinere iussi, et singularibus beneficiis sacerdotes ornat, qui, suorum officiorum misere immemores, ausi fuerint attentare nuptias, et, quod referre piget, eadem beneficia ad participem fructusque, si qui fuerint superstites, sacrilegae coniunctionis extendit.

Postremo parum est quod Ecclesiae Lusitanae, suis despoliatae bonis, servile prope iugum imponit Respublica, nisi etiam nitatur, quantum potest, hinc ipsam e gremio catholicae unitatis deque complexu Ecclesiae Romanae divellere, illinc impedire, quominus religiosis Lusitaniae rebus Apostolica Sedes auctoritatem providentiamque suam adhibeat. Itaque ex hac lege, ne Romani quidem Pontificis iussa pervulgari, nisi concessum sit publice, licet. Pariter sacerdoti, qui apud aliquod athenaeum, Pontificia auctoritate constitutum, academicos in

sacris disciplinis gradus consecutus sit, etiam si theologiae spatium domi confecerit, sacris fungi muneribus non licet. In quo planum est, quid velit Respublica: nempe efficere, ut adolescentes clerici, qui perfici sese et perpoliri in studiis optimis cupiunt, ne ob eam causam conveniant in hanc urbem, principem catholici nominis; ubi certe proclivius, quam usquam alibi, factu est, ut et mentes incorrupta christianae doctrinae veritate, et animi sincera in Apostolicam Sedem pietate ac fide conformentur. Haec, praetermissis aliis, quae quidem non minus iniquitatis habent, haec igitur praecipua sunt improbae huius legis capita.

Itaque, admonente Nos Apostolici conscientiâ officii ut, in tanta importunitate et audacia inimicorum Dei, dignitatem et decus Religionis vigilantissime tueamur, ac sacrosancta Ecclesiae catholicae iura conservemus, Nos legem de Lusitana Republica Ecclesiaque separandis, quae Deum contemnit, professionemque catholicam repudiat; quae pacta solemniter conventa inter Lusitaniam et Apostolicam Sedem, ius naturae ac gentium violando, rescindit; quae Ecclesiam de iustissima rerum suarum possessione deturbat; quae ipsam Ecclesiae libertatem opprimit divinamque constitutionem pervertit; quae denique maiestatem Pontificatus Romani, Episcoporum ordinem, Clerum populumque Lusitaniae atque adeo catholicos homines, quotquot sunt orbis terrae, iniuria contumeliaque afficit, pro apostolica auctoritate Nostra improbamus, damnamus, reiicimus. Quum autem vehementer conquerimur huiusmodi latam, sancitam, propositam in publicum esse legem, sollemnemque cum omnibus, quicumque rei auctores ac participes fuerunt, expostulationem facimus, tum vero quidquid ibi contra inviolata Ecclesiae iura statutum est, nullum atque inane et esse et habendum esse edicimus ac denuntiamus.

Profecto haec difficillima tempora, quibus Lusitania, post indictum publice Religioni bellum, conflictatur, magnam Nobis sollicitudinem tristitiamque efficiunt. Dolemus nimirum tot malorum spectaculo, quae gentem, Nobis penitus dilectam, pre-

munt; angimur exspectatione acerbiorum rerum, quae certe eidem impendent, nisi qui praesunt, mature se ad officium revocarint. - Sed vestra Nos eximia virtus, Venerabiles Fratres, qui Lusitanam gubernatis Ecclesiam, Clerique istius ardor vestrae virtuti mirabiliter concinens, valde consolatur, bonamque spem affert, fore istic aliquando res, Deo adiuvante, meliores. Vos enim omnes non sane securitatis rationem aut commodi, sed officii et dignitatis habuistis nuper, cum iniquam *discidii* legem palam et libere indignando repudiastis; cum una voce professi estis malle vos vestrorum iactura bonorum sacri muneris redimere libertatem, quam pro mercedula pacisci servitutem; cum denique negastis ullo unquam aut astu aut impetu inimicorum posse vestram cum Romano Pontifice coniunctionem labefactari. Ista quidem, quae in conspectu Ecclesiae universae dedistis, fidei, constantiae magnique animi praeclara documenta, sciatis cum voluptati bonis omnibus, tum vobis honori, tum ipsi laboranti Lusitaniae emolumento fuisse non mediocri. — Quare pergite, ut instituistis, Religionis causam, quacum salus ipsa communis patriae connexa est, agere pro viribus: sed videte in primis, ut et ipsi inter vos, et christianus populus vobiscum, et omnes cum hac Beati Petri Cathedra summam consensionem et concordiam retineatis diligenter et confirmetis. Hoc enim auctoribus nefariae legis propositum est, quod diximus: non a Republica (ut videri volunt) *separare* Ecclesiam Lusitanam, quam despoliant opprimuntque, sed a Vicario Iesu Christi. Quod si tali hominum consilio ac sceleri occurrere atque obsistere omni vos ope studueritis, iam rebus Lusitaniae catholicae commode per vos consultum fuerit. Nos interea, pro singulari qua vos diligimus caritate, Deo omnipotenti supplices erimus, ut diligentiae studioque vestro bonus faveat. - Vos autem rogamus, reliqui orbis catholici Antistites, ut id ipsum officii tam necessario tempore sollicitis e Lusitania fratribus praestare velitis.

Auspicem vero divinorum munerum ac testem benevolentiae Nostrae, vobis omnibus, Venerabiles fratres, et Clero

populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIV mensis Maii, in festo Dominae Nostrae Mariae, adiutricis christianorum, anno MCMXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIVS PP. X.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

CONSTITUTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI IN REGIONE COREANA DE « TAI-KOU » NUNCUPATI.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Quo uberiores fructus in Domino percipi queant, regiones quae nimis in latitudinem pateant, libenti quidem animo describimus, praesertim quum fidelium numerus, feliciter auctus, id postulare videatur. Cum vero unus Apostolicus Vicariatus totam Coreanam regionem, sub Iaponensium potestatem modo redactam, complectatur, cumque Venerabilis Frater Gustavus Mutel, Episcopus titularis Milensis, eiusdem Missionis Praesul, studio ac sollertia apprime commendatus, opportunum censuerit meridionales illius amplissimae regionis partes in proprium Vicariatum per Nos erigi; Nos huiusmodi consilium, ad maiorem Dei gloriam non minus quam ad spiritualem fidelium utilitatem spectans, ac VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalium Christiano nomini propagando suffragiis fultum, propensa audivimus voluntate. Quare Motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, praesentium vi, a supradicto Vicariatu Coreano civiles praefecturas, quas vulgo « Kieng-syang-to » et « Tiyen-la-to » appellant, seiungimus, easque in separatum Vicariatum Apostolicum a Civitate « Tai-kou » nuncupandum, cum omnibus iuribus, privilegiis honoribusque erigimus et constituimus, indito antiquae Missioni nomine Vicariatus Apostolici « de Seoul ». Denique magnis perpensis laboribus et ipsa sanguinis effusione, quibus alumni e Seminario Parisiensi pro Missionibus ad exteras gentes, iam inde ab anno MDCCCXXXI huiusmodi regiones excoluerunt, pari Auctoritate Nostra novam hanc Missionem, in meridionalibus Coreanae regionis

terris constitutam, alumnis eiusdem Seminarii Parisiensis curandam concredimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat, vel spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari: sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos iudicari ac definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus Apostolicis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die VIII Aprilis MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

ERECTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI SCEN-SI SEPTENTRIONALIS.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Non sine magno animi Nostri solatio comperimus, novissimis his annis Missionarios ex Ordine Fratrum Minorum in Vicariatu Scen-Si septentrionalis ministerium apostolicum naviter ac fructuose exercentes, boreales ac montanas dictae Missionis regiones, pro eo quo praestant animarum salutis provehendae studio, excolere coepisse: eorumque laboribus ita Divinam Providentiam respondisse, ut dissitae eaedem ac fere inhospitae plagae iam frequenti Christifidelium numero polleant. Cum autem sollertissimus illius Missionis Praesul, Venerabilis Frater Gabriel Maurice, Ordinis Fratrum Minorum, Episcopus titularis Lesbitensis, inspecta potissimum nimia neo-conversorum a residentia ipsius distantia et magna simul itinerum asperitate, enixas Sanctae huic Sedi preces porrexerit, ad impetrandam regionum borealium ipsius Vicariatus divisionem, earumque erectionem in separatum Vicariatum; Nos omnia rei momenta attento seduloque studio cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis pertractanda censuimus. Ut igitur aucto Pastorum numero frequentioris gregis custodiae satius provideamus, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostra, nec non de eorundem Fratrum Nostrorum consilio, Apostolica Nostra Auctoritate, praesentium tenore, quae sequuntur decernimus, edicimusque. Integre seiungimus a Vicariatu Apostolico Scen-Si

septentrionalis tum duas civiles praefecturas seu « Fu », scilicet « Yu-Lin-Fu » cum quatuor subpraefecturis « Shien » et unum « Chow »; et « Yen-An-Fu » cum suis decem subpraefecturis; tum duas civitates secundi ordinis (Chow), videlicet « Suei-Te-Chow » cum suis tribus subpraefecturis (Shien) et « Fu-Chow » pariter cum suis tribus subpraefecturis. Hanc vero regionem ita constitutam, prouti ex geographica charta patet, eadem Nostra Auctoritate in separatum Apostolicum Vicariatum erigimus, proprio Antistiti committendum: atque huic novo Vicariatui Apostolico, de Scen-Si septentrionalis nomen facimus; antiqua vero de Scen-Si septentrionalis Missio sic boreali territorio imminuta, Scen-Si centralis appellatione distinguetur. Denique curam novi Vicariatus concredimus Fratrum Minorum Ordini, de fide propaganda illis in regionibus tam ample merito. Porro haec mandamus, decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas et efficaces semper existere ac manere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari, sicque in praemissis rite iudicandum esse, irritumque atque inane fore, si secus quidquam super his a quovis, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque etiam speciali atque individua mentione ac derogatione dignis quae in contrarium faciant quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XII Aprilis MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE « HO-NAN » OCCIDENTALI ERIGITUR IN VICARIATUM APOSTOLICUM.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Cum summa afficiamur laetitia ob exantlatos a Sacerdotibus labores, ut Christianum nomen in remotis regionibus propagetur, eorum Missiones praecipuis gratiis ac privilegiis libentes exornamus. Itaque compertum habentes Apostolicam Praefecturam de « Ho-Nan » occidentali, alumnis Aemiliani Instituti a S. Francisco Xaverio pro Missionibus ad exteras gentes, iam inde ab anno MCMVI concreditam, magnum incrementum in Domino suscepisse, Guidonis

Mariae Conforti, Parmensis Ecclesiae Praesulis votis, cuius studio et cura memoratum Institutum decem et sex abhinc annis ortum habuit, benigne exceptis, eandem Missionem ad maiorem dignitatis gradus evehendam libenti quidem animo censemus. Idque eo propensius cumulatiusque facimus, quod spes Nobis affulget, fore ut uberiores semper fructus ex illa regione percipiantur. Quare omnibus rei momentis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus S. Congregationi Fidei Propagandae praepositis, sedulo diligenterque perpensis, Motu-proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra praesentium vi Praefecturam Apostolicam de « Ho-Nan » occidentali iisdem, quibus in praesens limitibus continetur, eodemque nomine servatis, in Apostolicum Vicariatum erigimus et constituimus cum omnibus et singulis iuribus, privilegiis, honoribus, indultis, quae ad huiusmodi Missiones pertinent. Denique cum Alumni Aemiliani supradicti Instituti eximiam sibi laudem comparaverint in Catholica fide inter Sinenses pro viribus dilatanda ac tuenda, ita hunc quoque novum Vicariatum de « Ho-Nan » occidentali eorum operae et solertiae servatum volumus ac mandamus. Decernentes, praesentes Litteras firmas, validas, efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit plenissime suffragari, sicque in praemissis iudicandum esse atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Sanctionibus Apostolicis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die II Maii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

L. ✠ S.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

IV.

SUPERIOR GENERALIS PRO TEMPORE CONGREGATIONIS IESU ET MARIAE ELIGITUR IN PERPETUUM SUPREMUS MODERATOR SOCIETATIS A CORDE MATRIS ADMIRABILIS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Pia Consociatio, quam saeculo XVII B. Ioannes Eudes condidit et appellatione Cordis Matris Admirabilis notavit, progrediente aetate tantum incrementum cepit, ut nunc temporis compluribus in dioecesibus rite instituta inveniatur, quamquam, variato nomine, modo Tertius Ordo Sacri Cordis modo Tertius Ordo Eudistarum

passim audit. Cuius Consociationis finis maxima videtur laude dignus; Sodalibus enim propositum est virtutes Sacratissimorum Cordium Iesu et Mariae, quibus se devovent, imprimis caritatem, mansuetudinem, misericordiam sollerti imitatione persequi, divinam gloriam pro viribus curare, assiduasque Domino adhibere preces, ut sacerdotum copiam, qui enixo religionis studio flagrent, Ecclesiae suae suppeditet in dies abundantiorem. Quae quum ita sint, quumque iam per trecentos fere annos Consociatio illa uberes fructus ediderit, Nos, ad periculum arcendum ne, in ramos divisa, laboret seiunctione pristinumque amittat vigorem, illius perenni vitae securius et efficacius prospicere statuimus. Apostolica igitur Auctoritate Nostra, per has litteras, Superiorem Generalem Congregationis Iesu et Mariae, pro tempore existentem, Supremum Moderatorem Societatis Cordis Matris Admirabilis, quam vulgo Tertium Ordinem Sacri Cordis vel Eudistarum appellant, in perpetuum eligimus, facimus ac renuntiamus, eique omnia et singula tribuimus iura et praerogativas, quae huic insunt muneri. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die II Maii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE

I.

AD R. P. D. ANTONIUM MENDES BELLO, PATRIARCHAM OLYSSIPONENSEM CETEROSQUE LUSITANIAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS, DE COMMUNI EORUM EPISTOLA AD LUSITANIAE POPULOS DATA GRATULANDI CAUSA.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Nostris subiiciendas oculis litteras misistis, quas, pro pastoralis officii munere, communi consilio ad populum haud ita pridem, dedistis. Sapientes illae Nobis visae sunt ac temporum rerumque adiunctis summopere accomodatae. Vos sane positi a Spiritu Sancto regere Ecclesiam, perspecta optime habetis quae in praesenti rerum publicarum perturbatione, istic premant et impendant mala, quidve ex eis periclitetur religio; atque epistola, quae vestram egregie commendat navitatem, officia complexi estis quae Lusitaniae catholicis (quorum cura Nos iamdiu sollicitat) manent religiosissime obeunda.

Ex iis illud iure eminet quod primo loco attigistis; oportere, scilicet, religionis et Ecclesiae rationes, quae profecto sunt humanis maiores, esse ac perstare a partium studiis et ab eventuum varietate prorsus alienas; et nefas catholicis ab excitata rerum novarum cupidine gradum facere ad avitam fidem exuendam. *Nec enim*, praeter Christum, *aliud nomen est sub coelo datum hominibus in quo oporteat nos salvos fieri* (Act. IV, 12). Abhorreret praeterea a perspicua ingenii morumque suavitate Lusitanorum, insigni iniuria ac animo beneficiorum prorsus immemori, maternum Ecclesiae illius amplexum respuere quae eos, pene editos in lucem, gremio excepit, et, Christo regeneratos, iis sedulo fovit et auxit bonis, ex quibus tanta humanitatis vis in eorum gentem influxit, tanta manavit ad extremas usque Orientis oras eorum gloria nominis, quantam domesticarum testatur memoria rerum.

Plane vero cohaerent sententiae Nostrae quae, orationis decursu, fusiori calamo prosequuti estis doctrinae capita de obedientia iis praestanda qui praesunt, renuenda iniustis legibus. Haec quippe praecepta sunt Evangelii, maiora equidem quam ut hominum voluntate aboleri aut infirmari umquam possint: haec perpetua Ecclesiae disciplina, quocumque tandem regiminis genere civitate tenerentur.

Neque illud minus scite ac provide dictum, quod ultimo loco monuistis: in tanta nempe rerum inclinatione, esse gregibus vestris quam quae maxime necessariam tum arctissimam animorum coniunctionem, tum Ecclesiae Praesulum auctoritati parem officio verecundiam. Altera enim alterius poscit opem et coniurant amice tum ad augendas catholicas vires, tum ad eas ita instruendas, ut catholicorum multitudo ad certamen prodeat ut castrorum acies ordinata. — Caeterum, alia non suppetit via qua fideles vestri valeant sese ab ingravescentibus quotidie difficultatibus expedire, ac minus infensa Ecclesiae parare tempora.

Haec, Venerabiles Fratres, potiora rerum momenta quae vestra exornavit epistola: plena quidem consilii ac providentiae epistola, et haud obscurum monumentum vestrae cum in religionem, tum in communem patriam caritatis. Confidimus, divinae gratiae auxilio, non exiguum vos ex navitate vestra fructum capturos. Interim pergite, hortamur, pari discrimini contentione fungi delato vobis munere sanctissimo gravissimoque; et absit quod, ingruente procella, animos despondeatis. *Fidelis*, probe nostis, *est Deus, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis; sed faciet etiam cum tentatione proventum* (1. Cor. x, 13). Hoc vero velimus in omnium vestrum animos alte descendat, quod experiendo optime novimus: etsi inimica vis quae nulla ferme in Europae parte Ecclesiam iamdiu sinit quiescere, in omne asperitatis genus, etiam

penes vos, sit eruptura, multas tamen et Nobis et vobis animi aegritudines, multas Lusitano populo calamitates prohiberi poterunt, si quotquot istic sunt catholici traditam a Clero disciplinam pronis auribus excipiant: si Clerici universi *ad omne opus bonum instructi,* dicto vestro sint audientes: si vos denique, Venerabiles Fratres, mutuam servantes caritatem, Ei constanter adhaereatis qui in Christi Ecclesia columna est ac firmamentum. Constantes igitur estote et, caritatis ac concordiae vinculis abstricti, viriliter agite. Neque enim fas est terreri pugnae periculo, qui victoriae laetatur triumpho. Et *haec* sane *est victoria quae vincit mundum, fides nostra.*

Auspicem divinorum munerum Nostraeque testem benevolentiae, Apostolicam Benedictionem, vobis, Venerabiles Fratres, Cleris populisque vestris peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XV Martii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS. PP. X.

II.

AD RR. DD. PONTIFICII INSTITUTI BIBLICI PRAESIDEM AC DOCTORES, DE STUDIORUM CURSU IN EODEM INSTITUTO CONFIRMANDO AC PROVEHENDO.

Dilecti Filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Iucunda sane ad recolendum Pontificii Instituti Biblici cum primordia, tum incrementa. Vix enim providentia Nostra conditum, divino munere beneficioque, ita auctu pene quotidiano celerique gressu adolevit, ut opus pene umbratile angustisque circumscriptum finibus, celebritate refertissimum omnique eruditionis ac doctrinae adiumento egregie instructum studiorum biblicorum domicilium brevi effectum sit. Hinc etiam feliciter factum ut frequentiae delectorum undique adolescentium qui Romam conveniunt « divinorum eloquiorum scientia singulares evasuri » impares iam priores aedes effectae, Apostolicae Sedis cura, ampliores commodioresque fuerint attributae. Parem vero celebrantium numero sese probare conspicimus laetabilium fructuum copiam, quam omnium vestrum ingenium ac navitas auditorumque diligentia hucusque peperere. Quae quidem initia atque incrementa, auspicia rerum secunda, et praesentissimo Dei auxilio tribuimus, et vobis omnibus, Dilecti Filii, quorum perspecta Nobis est doctrinae sollertiaeque laus, ex animo gratulamur.

Providentiae vero Nostrae, hunc etiam volumus esse fructum, nova quaedam legum statuta quibus exhibendorum quotannis doctrinae spe-

ciminum ratio multo salubrior eveniat. Perspicuum quippe est quantum sollemnibus huiusmodi experimentis insit momenti ad acuendum in magistris, in discipulis, hinc docendi inde addiscendi ardorem, et ad quaesitas utilitates ex optimis praelectionibus proniore alveo derivandas.

Volumus igitur in primis ut Instituti Nostri alumni atque auditores, ad unum omnes, singulis annis ordinaria doctrinae pericula facere teneantur. Vix enim est qui ignoret longe facilius inde exploratum iri moderatoribus quidem quid alumnorum et auditorum quisque ex emenso studiorum cursu perceperit fructus, alumnis vero atque auditoribus, cui ferendo oneri eorum valeant humeri, et num edita hactenus diligentia acrioribus in posterum indigeat incitamentis.

Quo vero largiora ex periculis huiusmodi commoda proveniant, ordinarius studiorum cursus in Instituto tria doctrinae specimina, extremo quoque anno edenda, complectetur. Horum primum ad ea sese extendet doctrinae capita quibus scientiae biblicae libamenta ac philologicae institutiones continentur, quaeque argumenta fere praebebunt rerum primo anno tradendarum.

Alterum in iis versabitur rerum momentis quibus, secundo anno, auditoribus atque alumnis plenior suppetet sacrae doctrinae haustus: tractationem, dicimus, disciplinarum quae in subsidium sunt graviorum studiorum, et praesertim alicuius sacri textus partis interpretationem. Horum ope compertum fiet num alumni atque auditores ii sint qui valeant, cum spe felicis exitus, integrum absolvere studiorum cursum atque optatam tandem contingere metam.

Exacto demum tertio anno, postremo experimento, quod interpretationem alterius partis sacri textus ac res ultimo hoc anno traditas complectetur, alumnorum atque auditorum doctrina ita periclitabitur, ut liquido appareat eosdem animum biblicis disciplinis satis excoluisse, et pares se probare proposito assequendo quod Instituto in litteris Apostolicis « Vinea electa » praestituimus.

Quo denique omnibus ac praesertim ecclesiasticis superioribus, de studiorum curriculo rite ab alumnis atque auditoribus in Instituto peracto, de periclitata cum laude doctrina, authenticum praesto sit documentum, id quoque decernimus, ut, scilicet, Instituti praeses, rite suffragantibus doctoribus singulis disciplinis tradendis, alumnis atque auditoribus de comprobata experimento doctrina testimoniales litteras tradat, in forma diplomatis exarandas, quarum tamen argumentum, seu oratio, erit iudicio Nostro rata habenda.

Auspex divinorum munerum Nostraeque benevolentiae testis Apostolica sit Benedictio quam vobis, Dilecti Filii, iisque omnibus qui ductu

et auspicio vestro ad optima studia nituntur, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXII Martii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

III.

AD R. D. IOSEPHUM TORRAS Y BAGES, VICENSIUM EPISCOPUM, OB PASTORALEM EPISTOLAM « DIOS Y EL CÉSAR », GRATULATIONIS ERGO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Medias inter acerbitates quibus in dies magis angimur ob ea quae, penes Hispaniae gentem, catholicam Ecclesiam premunt eidemque impendent detrimenta, solatio utique Nobis fuit pastoralis epistola quam nuper ad populum dedisti. Te quippe episcopum praestat qualem describit Apostolus « *amplectentem eum qui secundum doctrinam est fidelem sermonem, ut potens sit exhortari in doctrina sana et eos qui contradicunt arguere* ». Et re quidem vera in doctrina sana et ad tempora summopere accomodatâ, creditum tibi populum hortatus es principia persequendo atque optime illustrando quibus geminas potestates, ecclesiasticam scilicet ac civilem, rationes mutuas oporteat componere: eos vero qui contradicunt non modo egregie coarguisti, sed et in aperto posuisti occulta quae iidem moliuntur consilia, ac falsi *liberalismi* diluisti atque infirmasti sophismata.

Profecto quae commemorasti dolenter incommoda catholico obiecta nomini, ex eo, uti a prima origine, oriuntur quod qui publicam rem gerunt, pollere se auctoritate arbitrantur nullis circumscripta finibus, idque in iis etiam quae religionem attingunt. Quod quidem quantum absit a vero dilucide tua evicit oratio quum in ea Evangelii defixa sententia « *reddite quae sunt Caesaris Caesari et quae sunt Dei Deo* » naturali divinoque iure suos rei publicae moderatoribus constitutos esse fines ostendit, et nefas eisdem vel de iis quae *mixtae materiae* audiunt proprio marte decernere quin supremi Ecclesiae Capitis consensus atque auctoritas accesserit. Neque enim licet unquam Romani Pontificis auctoritatem missam facere quum de negotiis agitur quae ad Ecclesiam pertinent universae cuiusdam gentis: idque tum praesertim quum negotia eiusmodi inter *causas* recensentur quae *maiores* vocari solent, vel sollemnes pactiones eadem rata ac firma esse iubent.

Enim vero si, non advocato Romano Pontifice, vestrae regimen civitatis praesumeret (quod nec ipsi audent acatholici principes) de religiosa re ius dicere, eo ipso a catholica professione descisceret, quin et abscederet

ab accepta a maioribus maximarum laudum gloria, atque ipsam rei publicae disciplinam subverteret: quum indubium sit catholicam fidem id prae ceteris esse quo Hispaniae populi in unam coalescunt nationem.

Sed opportunitate neque illud vacat quod provide addidisti de proclivi facilique ingenio quo Ecclesia ad honesta et aequa accedit vota. Eadem enim etsi sit immutabilis in iis quae fidem et mores respiciunt, in reliquis tamen haud renuit ad iusta optata sese accomodare: reique omnium perspectissimae adversantur opinionum commenta quorum ope Ecclesiae hostes persuasum ceteris vellent actiones inter Apostolicam Sedem et Hispaniae administrationem in consultationem postremo tempore adductas, fuisse interceptas ob offirmatam Pontificis voluntatem; quum e contra verissimum sit Pontificis consilia nullo non tempore indulgentia plenissima fuisse et ad concordiam prona.

Haec quidem a te, Venerabilis Frater, diserte copioseque dicta, in praesenti rerum discrimine tanti momenti esse ducimus ut quam latissime in Hispania celebranda velimus. Futurum quippe confidimus ut semel ac probatissimae doctrinae capita quae tua exornavit epistola catholicorum pervaserint animos, nova eisdem suppetant incitamenta ad salutarem vigilantiam, ad fructuosos labores. Quibus laboribus, incolumi utique in iustas leges obsequio, modo acrior usus, quum ingravescant et catholicis propiora fiant quae iamdiu moliuntur discrimina. Ad haec avertenda corde uno sint oportet et anima una quotquot sunt in Hispania catholici, iidemque Apostolicae Sedis, cui firmiter constanterque adhaerendum, dicto audientes religiosissime.

Auspex divinorum munerum Nostraeque testis benevolentiae Apostolica sit Benedictio quam tibi, Venerabilis Frater, tuoque Clero ac populo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die I Maii MCMXI Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(Sectio de Indulgentiis).

DECRETUM.

PORTIUNCULAE, quam vocant, INDULGENTIAE lucrandae redeunte iam die, innumerae propemodum Apostolicae Sedi preces undequaque gentium oblatae sunt aliaeque offerendae praevidentur tum ad iam obten-

tarum hac in re concessionum prorogationem tum ad novarum elargitionem impetrandam. Cum igitur Supremae huius Sacrae Congregationis Sancti Officii, cui Indulgentiarum moderandarum munus incumbit, mens sit certas ac fixas super praestantissimo huiusmodi spirituali favore normas praestituere, ne forte alicubi fideles, dum hae parantur, eo fraudari contingat, Emi ac Rmi DD. Cardinales Inquisitores Generales in plenario conventu habito feria IV die 24 huius mensis generali Decreto, *usque ad novam dispositionem valituro,* statuendum censuerunt:

1.° Omnes et singulae tam pro fidelibus in saeculo viventibus quam pro piis communitatibus antea a Sancta Sede factae et iam nunc expiratae vel in posterum expiraturae de Portiunculae Indulgentia concessiones prorogatae habeantur sine die, firmis, quoad cetera, clausulis et conditionibus praecedentis Indulti habitaque ratione, quoad utile sacris visitationibus peragendis tempus, novissimi huius eiusdem Supremae Sacrae Congregationis Decreti diei 26 Ianuarii anni currentis *(Acta Apostolicae Sedis, an. III, vol. III, pag. 64).*

2.° Quod ad novas concessiones tam pro fidelibus in saeculo viventibus quam pro piis communitatibus, providendum pariter sine die committitur respectivis Ordinariis cum facultatibus necessariis et opportunis, salvis tamen clausulis et conditionibus *Motu-Proprio* die 11 Iunii anni elapsi praescriptis *(Acta Apostolicae Sedis, an. II, vol. II, pag. 443).*

3.° Itidem, demum, respectivis Ordinariis prorogatur sine die facultas, praefato *Motu-Proprio* superiore anno eisdem concessa, statuendi ad supradictam Indulgentiam lucrandam, loco diei secundae Augusti, Dominicam proxime insequentem, servatis clausulis et conditionibus ibidem appositis.

Quae omnia SSmus D. N. D. Pius divina providentia PP. X, in solita audientia R. P. D. Adsessori sequenti die impertita, benigne adprobare ac suprema Sua auctoritate confirmare dignatus est.

Contrariis quibuscumque, etiam specialissima atque individua mentione dignis, non obstantibus.

Romae, ex Aedibus S. O., die 26 Maii 1911.

Aloisius Giambene,

L. ✠ S. *Substitutus pro Indulgentiis.*

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I.

DECRETUM

DE METHODO SERVANDA IN FERENDA SENTENTIA EXPULSIONIS VEL DIMISSIONIS AB ORDINIBUS ET INSTITUTIS RELIGIOSIS.

Quum singulae praescriptiones ac solemnitates a iure statutae, praesertim ab Urbano VIII, ad ferendam sententiam expulsionis vel dimissionis ab Ordinibus et Institutis Religiosis, commode servari nequeant, huic Sacrae Congregationi opportunum visum est alias statuere praescriptiones, magis expeditas et hodiernis temporum circumstantiis melius accommodatas.

Quare Emi Patres Cardinales eiusdem Sacrae Congregationis, in Plenario Coetu die 3 Martii 1911 ad Vaticanum habito, sequentia statuere decreverunt, nempe:

1. Curiam competentem vel Tribunal competens ad ferendam sententiam constituunt Superior seu Moderator Generalis et Definitores vel Consiliarii seu Adsistentes, non minus quatuor; si qui deficiant, eorum loco totidem Religiosos eligat Praeses Curiae vel Tribunalis, de consensu aliorum Consiliariorum.

In Congregationibus Monachorum Tribunal constituunt Abbas Generalis cum suo Consilio. Si aliqua Abbatia nulli adnexa sit Congregationi, recurrendum ad Sanctam Sedem in singulis casibus.

2. In qualibet Curia seu Tribunali constituatur a Consilio Generali Promotor Iustitiae pro iuris et legis tutela, qui sit Religiosus eiusdem Ordinis vel Congregationis.

3. Processus dumtaxat Summarius in posterum instituatur in expellendis vel dimittendis Religiosis, qui vel vota solemnia in Ordinibus, vel vota perpetua in Congregationibus vel Institutis professi sunt, vel, si vota tantum temporanea emiserint, tamen in Sacris sunt constituti; salvis specialibus privilegiis, quibus aliquis Ordo vel Institutum gaudeat.

4. Ad Processum instruendum deveniri nequit, nisi postquam trina et data monitio et inflicta correctio incassum cesserint, salvis exceptionibus sub ***num. 17 et 18.***

5. Monitio facienda est a legitimo Superiore etiam locali de mandato tamen vel licentia Superioris Provincialis seu quasi-Provincialis; qui postremae monitioni opportune adiunget expulsionis vel dimissionis comminationem. Ad effectum expulsionis vel dimissionis non valet monitio vel correctio, nisi ob grave aliquod delictum data fuerit.

6. Monitiones repeti nequeunt, nisi delictum repetitum fuerit, sed in delictis continuatis seu permanentibus intercedat necesse est inter unam et alteram monitionem spatium saltem duorum dierum integrorum. Post ultimam monitionem sex dies integros erit exspectandum, antequam ad ulteriora progressus fiat.

7. Ex Processu constare debet de Conventi reitate, necnon de gravitate et numero delictorum, de facto triplicis monitionis, et de defectu resipiscentiae post trinam monitionem.

8. Ut de Conventi reitate constet, tales probationes afferendae sunt, quae animum viri prudentis moveant. Hae probationes desumi possunt ex rei confessione, ex depositione duorum saltem testium fide dignorum, iuramento firmata, atque aliis adminiculis roborata et ex authenticis documentis.

9. Gravitas delicti desumenda est non tantum a gravitate legis violatae, sed etiam a gravitate poenae a lege sancitae, a gravitate doli, et a gravitate damni, sive moralis sive materialis Communitati illati.

10. Ad effectum, de quo agitur, requiruntur ad minus tria crimina gravia eiusdem speciei, vel, si diversae, talia, ut simul sumpta manifestent perversam voluntatem in malo pervicacem, vel unum tantum crimen permanens, quod triplici monitione virtualiter triplex fiat.

11. Ut constet de facto triplicis monitionis regulariter de hoc afferri debet authenticum documentum. Proinde oportet:

a) ut haec fiat vel coram duobus testibus, vel per epistolam, a publicis tabulariis inscriptam, exquisita fide receptionis vel repudii;

b) ut documentum redigatur de peracta monitione, a dictis testibus subscriptum et in Regestis, vel Tabulario, servandum: vel ut exemplar conficiatur supradictae epistolae, a duobus item testibus pro conformitatis testimonio ante expeditionem subscriptum et in Regestis vel Tabulario pariter asservandum.

12. Defectum resipiscentiae probant novum crimen, post trinam monitionem commissum, vel pervicax et obdurata agendi ratio delinquentis.

13. Superior Provincialis vel quasi-Provincialis Religiosi delinquentis, postquam monitiones et correctiones incassum cesserint, omnia acta et documenta, quae de huius Religiosi reitate exstant diligenter colliget

et ad Superiorem Generalem transmittet, qui ea tradere debet Procuratori Iustitiae, ut ea examinet et suas accusationes, si quas proponendas existimabit, proponat.

14. Accusationes a Procuratore Iustitiae propositae et Processus resultantia accusato notificari debent, eidemque tempus congruum, arbitrio Iudicis determinandum, concedi, quo suas defensiones, sive per se, sive per alium eiusdem Ordinis vel Instituti Religiosum, exhibere valeat; quod si accusatus ipse proprias defensiones non praesentaverit, Curia vel Tribunal defensorem alumnum respectivi Ordinis vel Instituti ex officio constituere debet.

15. Curia seu Tribunal, diligenter perpensis allegationibus sive Promotoris sive Rei, si quidem eas adversari iudicaverit Convento, sententiam expulsionis vel dimissionis pronuntiare poterit; quae tamen, si condemnatus intra decem dies a sententiae notificatione rite ad Sacram Congregationem de Religiosis appellaverit, executioni demandari nequit, donec per eamdem Sacram Congregationem iudicium latum fuerit.

16. Non obstante autem appellatione, reus poterit ad saeculum statim remitti a Moderatore supremo vel Abbate Generali, cum consensu sui Capituli vel Consilii, si ex eius praesentia periculum vel gravissimi scandali, vel damni item gravissimi Communitati eorumque alumnis immineat. Interim habitum dimittat et maneat suspensus, si in Sacris constitutus sit.

17. Qui reus fuerit etiam unius tantum delicti, ex quo periculum gravis scandali publici vel gravissimum detrimentum toti Communitati immineat, poterit, etiam a Superiore Provinciali vel Abbate, ad saeculum item remitti, habitu religioso illico deposito; dummodo certo constiterit de ipso delicto et de Religiosi, cui illud imputatur, reitate; et interim instituatur Processus ad sententiam expulsionis vel dimissionis ferendam. Qui in Sacris constituti sunt, pariter suspensi maneant.

18. Item contra quaedam delicta censetur veluti lata a iure poena expulsionis vel dimissionis. Quae delicta sunt:

a) publica apostasia a Fide Catholica;

b) apostasia ab Ordine vel Instituto, nisi intra tres menses Religiosus redierit;

c) fuga a Monasterio, suscepta secum muliere;

d) et multo magis contractus, ut aiunt, civilis, vel attentatio aut celebratio matrimonii, etiam validi, seu quando vota non sint solemnia vel non habeant solemnium effectum.

Sufficit in istis casibus, ut Superior Generalis vel Provincialis cum suo respectivo Consilio emittat sententiam declaratoriam facti.

19. Sententia expulsionis vel dimissionis, quocumque modo lata, si agatur de Religioso in Sacris, illico communicanda erit Ordinario originis et Ordinario loci, ubi ille moratur, aut sedem suam statuere velle dignoscatur.

20. Omnes Religiosi, de quibus agitur, in Sacris constituti, qui expulsi vel dimissi fuerint, perpetuo suspensi manent, donec a competente Auctoritate, post emendationem vitae, dispensationem obtinuerint. Religiosi vel Clerici, non in Sacris, expulsi vel dimissi, prohibentur, quominus ad superiores Ordines adscendant sine venia Sanctae Sedis. Omnes autem expulsi vel dimissi, etiamsi sese vere emendaverint, ad suum vel ad alium Ordinem vel Congregationem admitti non poterunt, absque speciali licentia Sedis Apostolicae.

21. Ad expellendas Moniales, vota sive solemnia sive simplicia in Ordine proprie dicto professas, et ad dimittendas Sorores, quae vota perpetua emiserunt in Institutis Religiosis, exiguntur graves causae exteriores, una cum incorrigibilitate, iudicio Abbatissae vel Superiorissae cum suo Consilio, respective manifestando per secreta suffragia, experimento prius habito, ita ut spes resipiscentiae evanuerit et ex continuis culpis Monialis vel Sororis incorrigibilis damna immineant Monasterio vel Instituto. Causae minus graves requiruntur ad dimittendas Sorores votorum simplicium in Ordinibus Religiosis. Iustae et graves causae probari debent ab Ordinario loci et, si Monasterium Regularibus subiectum sit, etiam a Superiore Regulari. Insuper accedat necesse est confirmatio Sacrae Congregationis, ita ut expulsio vel dimissio ex parte Ordinis vel Instituti, iuridicum effectum non sortiatur, antequam a Sacra Congregatione confirmata fuerit. Solummodo in casu gravis scandali exterioris, Episcopo loci approbante, Monialis vel Soror statim ad saeculum remitti possit, ita tamen ut Sanctae Sedis confirmatio absque mora petatur.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae Decimo relatis ab infrascripto Sacrae Congregationis Secretario die octava Martii 1911, Sanctitas Sua Decretum hoc approbare et confirmare dignata est; contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 16 Maii 1911.

Fr. I. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Donatus Archiep. Ephesinus, *Secretarius.*

II.

DECRETUM

QUOAD IURISDICTIONEM ORDINARIORUM HISPANIAE IN RELIGIOSOS E CLAUSTRIS EIECTOS ET IN MONASTERIA MONIALIUM EXEMPTA.

Quum in Hispanica Ditione adhuc perdurent peculiares illae circumstantiae, ob quas die 10 Decembris 1858 Religiosi e claustris eiecti et Monasteria sanctimonialium Virginum iurisdictioni respectivorum Ordinariorum Dioeceseon, ad certum determinatumque tempus, Apostolicae Sedis Decreto, ibidem subiecta fuerant; Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa Decimus, referente infrascripto Cardinali Sacrae Congregationi de Religiosis Praefecto, die 16 decurrentis mensis Maii, dignatus est prorogare ad aliud triennium praefatas Ordinariorum facultates 1.° in Religiosos, qui extra claustra anno 1835 positi fuerant, si quis adhuc ipsorum supersit, et 2.° in ea Sanctimonialium Monasteria, quae de iure exempta sunt; sanans omnia, quae post ultimam earumdem facultatum prorogationem ab ipsis Ordinariis peracta sunt, quaeque sanatione indigent; salvis tamen modificationibus, quae infra hoc triennium Apostolica Sedes huic Decreto afferre posset, si futura rerum adiuncta id expostulaverint.

Voluit tamen eadem Sanctitas Sua, ut in interpretandis eisdem facultatibus apprime serventur ea omnia, quae a sa. me. Pio Papa Nono, per Sacram Congregationem Episcoporum et Regularium, in epistola typis cusa, d. d. 10 Decembris 1858 [1] statuta sunt; utque Rmi Ordinarii

---

[1] PERILLUSTRIS AC REVERENDISSIME DOMINE UTI FRATER.

Peculiaribus inspectis circumstantiis, in quibus Monasteria Sanctimonialium Virginum superioribus regularibus subiecta, nec non Religiosi viri e claustris eiecti in Hispanica ditione in praesens reperiuntur, Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. IX existimavit iis speciali Apostolicae Sedis providentia consulendum esse. Idcirco Sanctitas Sua praedicta Monasteria Sanctimonialium Virginum, quas Praesidibus Regularibus subsunt, ac insuper praefatos Religiosos viros extra claustra degentes in Hispaniarum regno iurisdictioni Antistitum seu Ordinariorum locorum, in quibus eadem Monasteria respective reperiuntur, et memorati Religiosi commorantur, Apostolica Auctoritate ad triennium, a data praesentium computandum, nisi interim a Sancta Sede aliter provideatur, subiicit, et subiecta ac subiectos esse decernit; quin tamen impediatur, quominus enuntiati Religiosi viri libere confugere possint ad suos Praesides seu Superiores Regulares, quando agitur de rebus conscientiam respicientibus, quae ad votorum observantiam et ad obligationes e religiosa professione pro-

prae oculis praesertim habeant specialem Sanctae Sedis mentem, his verbis ibidem expressam: « ... verum admodum congruum esse, ut Ordi- « narii, nisi pro peculiaribus rerum et Monasteriorum adiunctis aliter in « Domino existimaverint, in deputandis eorumdem Monasteriorum Vica- « riis, Confessariis, Moderatoribus seu Directoribus spiritualibus, deligant « Religiosos eiusdem Ordinis, quatenus illi scientia, vitae probitate, pru- « dentia ceterisque qualitatibus praediti reperiantur ».

Poterunt igitur Rmi Ordinarii, absque ulteriore facultate Apostolica, ipsi per se deputare in Confessarios Ordinarios Religiosos respectivorum Ordinum, praevio tamen consensu respectivorum Superiorum Regularium; ea semper servata lege, ut iidem Religiosi in Confessarios designati in suo proprio Conventu vivant, nisi in aliquo determinato casu et ob peculiares omnino circumstantias, Rmi Ordinarii una cum Superioribus Maioribus Ordinis speciale Indultum ab Apostolica Sede impetraverint et obtinuerint; servatis ceterum de iure servandis quoad triennalem mutationem Confessariorum Ordinariorum reliquisque Apostolicis praescriptis.

Poterunt item Rmi ipsi Ordinarii, si et quando id opportunum duxerint, adhibere Superiores Regulares ad Visitationem canonicam Monasteriorum respectivorum Ordinum peragendam. Hi tamen Visita-

---

manantes, referantur. Quod vero spectat ad Sanctimonialium Monasteria, de quibus agitur, Sanctitas Sua expresse declarat ea, vi huius pontificiae dispositionis, in omnibus omnino Ordinariis locorum subiici, et ab eis unice regi debere, quin Regulares in iis sese ullo modo immiscere possint; verum admodum congruum esse ut Ordinarii, nisi pro peculiaribus rerum et Monasteriorum adiunctis aliter in Domino existimaverint, in deputandis eorumdem Monasteriorum Vicariis, Confessariis, Moderatoribus, seu Directoribus spiritualibus, deligant Religiosos eiusdem Ordinis, quatenus illi scientia, vitae probitate, prudentia, ceterisque qualitatibus praediti reperiantur.

Haec quidem Tibi ex Sanctitatis Suae mandato communicamus, ut delegata superius iurisdictione pro ea, qua praestas prudentia in tua Dioecesi utaris, facta tamen in singulis actis expressa mentione huius specialis Apostolicae delegationis: Teque simul monitum volumus ut si in earumdem facultatum usu dubitatio vel difficultas exoriatur, eam ad hanc S. Congregationem negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositam, solvendam proponas.

Interim vero Amplitudini Tuae fausta ac prospera cuncta adprecamur a Domino.

Romae, ex S. Congregatione Episcoporum et Regularium, die 10 Decembris 1858.

Amplitudini Tuae

addictissimus servus

G. Card. De Genga, *Praefectus*.

A. Archiepiscopus Philippen., *Secretarius*.

tores eas tantum habeant facultates, quas Rmi Ordinarii ipsis commiserint, quaeque, hac non obstante delegatione, Episcopis integrae manent.

Hoc autem Decretum una cum exemplari supradictae Epistolae « Peculiaribus inspectis circumstantiis » d. d. 10 Decembris 1858, omnibus et singulis Rmis Ordinariis Hispaniae notum fiat et communicetur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 24 Maii 1911.

FR. I. C. CARD. VIVES, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Donatus Archiep. Ephesinus, *a Secretis.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

DUBIA.

CIRCA ORGANI SONITUM AD ADIUVANDUM CANTUM GREGORIANUM ET FORMULAM BENEDICTIONIS APOSTOLICAE IMPERTIENDAE IN FINE CONCIONUM.

A Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum resolutio expostulata est; scilicet:

Quum Caeremoniale Episcoporum numquam supponat cantum gregorianum organum vocibus consociari; quaeritur:

I. An hodiernus usus praedictum cantum adiuvandi organis sustineri possit?

II. Et quatenus affirmative ad I., an etiam in Officiis et Missis, in quibus sonus organi prohibetur, liceat organum adhibere solummodo ad associandum et sustinendum cantum, silente organo cum silet cantus?

III. Quibusdam in Brevibus, quibus fit sacerdotibus potestas, in fine concionum, benedictionem, cum Indulgentiae plenariae favore, populo impertiendi, edicitur id fieri debere cum Crucifixo, iuxta ritum formulamque praescriptam; nunc quaeritur quinam sint hi ritus et formula adhibendi?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, reque sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. Affirmative, exceptis tantummodo iis Officiorum ac Missarum partibus, quae, iuxta liturgicas nunc vigentes leges, sine comitantibus organis debeant penitus decantari.

Ad II. Affirmative in casu necessitatis.

Ad III. Unicum signum crucis cum Crucifixo, adhibita formula: « Benedictio Dei Omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti descendat super vos, et maneat semper ». ℟. Amen.

Atque ita rescripsit. Die 11 Maii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II.

DECRETUM

SUPER EDITIONIBUS LIBRORUM SACRAM LITURGIAM SPECTANTIUM.

Pluries a Sacra Rituum Congregatione normae traditae sunt Typographis pro editione Librorum Liturgicorum, praesertim per decreta dd. 11 Augusti 1905, 14 Februarii 1906 ac 25 Ianuarii vertentis anni, quod postremum respicit editionem vaticanam eiusque reproductiones super Libris cantum gregorianum continentibus. Quo vero eiusmodi normae latius pleniusque compleantur, Sacra eadem Congregatio, ad praecavendos et impediendos abusus, haec quae sequuntur, accurate discussa et perpensa, statuere voluit, atque servanda decrevit:

I. Editiones Librorum Sacram Liturgiam spectantium, sive Ritus et Preces in Sacris Functionibus peragendis contineant, sive Sacras Caeremonias supradictos Ritus Precesque comitantes praescribant, sive huius Sacrae Congregationis Decreta in unum collecta referant, sunt vel *Typicae,* vel iuxta *Typicas.*

II. Editiones *Typicae* excudere tantum possunt vel Pontificia Typographia Polyglotta Vaticana, vel alii Typographi Pontificii, qui a Sacra Rituum Congregatione veniam obtinuerint.

III. Singula editionis typicae folia revisioni huius Sacrae Rituum Congregationis submittentur, quae seu Commissionis Liturgicae, seu Commissionis de Musica et Cantu Sacro, iuxta opportunitatem, sententiam exquiret.

IV. Quaevis typica editio approbationis referet Decretum, talem editionem esse typicam declarans, simulque omnibus editoribus praescribens, ut praedictae editioni typicae futuras editiones omnino conforment.

V. Editores, aliqua editione typica completa, duo exemplaria huic

Sacrae Rituum Congregationi tradent, in Archivio ipsius Sacrae Congregationis maxima cura et studio conservanda.

VI. Quivis Typographus, accedente consensu et approbatione respectivi Ordinarii, editiones *iuxta typicas,* quae nempe adamussim praedictis editionibus typicis respondeant, excudere potest.

VII. Rmi locorum Ordinarii, diligenti rerumque liturgicarum perito constituto revisore, qui videat an praefatae editiones plane cum typicis concordent, talem concordantiam declarent et ***imprimatur*** apponant.

VIII. Quoad editiones Missarum aut Officiorum alicuius Dioecesis Propriorum, de quibus editio typica non extat, si in ipsa Dioecesi cudendae sint, Rmi locorum Ordinarii concordantiam cum originalibus declarent et ***imprimatur*** apponant. Quoad vero editiones Propriorum tum alienae Dioecesis, tum Ordinum Regularium seu Congregationum, Rmi locorum Ordinarii, quorum iurisdictioni Typographi subiacent, ***imprimatur*** apponant, postquam vel Ordinarius Dioecesis, vel Superior Ordinis seu Congregationis, ad quos praedicta Officia seu Propria pertinent, de harum editionum concordantia cum originalibus a Sacra Rituum Congregatione approbatis Rescriptum, quod pariter edendum est, sibi remiserint.

IX. Inter Libros Sacram spectantes Liturgiam, ad effectum praesentis Decreti, sequentes praecipue adnumerandi sunt:

a) Breviarium Romanum
b) Missale Romanum
c) Rituale Romanum
d) Pontificale Romanum
} eorumque excerpta.

e) Martyrologium Romanum.

f) Caeremoniale Episcoporum.

g) Propria tum Officiorum, tum Missarum alicuius Dioecesis, Ordinis, seu Congregationis Religiosae.

h) Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII pro minoribus Ecclesiis.

i) Instructio Clementina pro expositione Sanctissimi Sacramenti.

j) Collectio Decretorum Sacrae Rituum Congregationis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 17 Maii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I.

VERCELLEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ARDIZZONE-BALBIS).

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo, die 20 Martii 1911, RR. PP. DD. Seraphinus Many Ponens, *Franciscus Heiner et Ioannes Prior, Auditores de Turno, in causa* - Vercellen. - Nullitatis matrimonii - *instante pro appellatione Dño Ioanne Ardizzone, actore, adversus sententiam Curiae Archiepiscopalis Vercellensis, inter eumdem Ioannem Ardizzone, repraesentatum per procuratorem Vincentium Sacconi advocatum, et Innocentiam Balbis, contumacem, interveniente et disceptante in causa Vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Die 7 Aprilis anni 1894, Ioannes Ardizzone et Innocentia Balbis matrimonium contraxerunt in civitate Vercellis; ad quod matrimonium Ioannes a patre non leviter fuerat impulsus. Non multis diebus post contractas nuptias elapsis, mulier semel et iterum a viro secessit; cum autem hic per unum annum in praesidiis militaribus meruisset, iterum vir et mulier convenerunt, sed ad tres aut quatuor hebdomadas tantum; quibus transactis separatio de facto inter coniuges instituta est. Tandem, post aliquot annos, Ioannes, a fratre Eusebio, sacerdote, de nullitate matrimonii sui edoctus, institit die 19 Iulii 1907, apud Curiam Archiepiscopalem Vercellensem, ut suum cum Innocentia Balbis matrimonium ex capite vis et metus nullum declararetur. Cum autem ab hac Curia, die 12 Septembris 1908, sententiam votis contrariam retulisset, appellavit ad H. S. O., in quo more solito dubium concordatum est: « *An constet* « *de matrimonii nullitate in casu?* »

Ad quod dubium RR. PP. DD. Auditores respondendum censuerunt: *Negative.*

Quod ad ius spectat. Notissima sunt capita Decretalium, in quibus decernitur matrimonium, ex gravi metu initum, non subsistere; sic legitur in Capite *Cum locum, 14, De Sponsalibus:* « Cum locum non « habeat consensus, ubi metus vel coactio intercedit, necesse est ut ubi « assensus cuiusque requiritur, coactionis materia repellatur. Matrimo-

« nium autem solo consensu contrahitur; et ubi de ipso quaeritur, plena « debet securitate ille gaudere, cuius est animus indagandus, ne per « timorem dicat sibi placere quod odit, et sequatur exitus, qui de invitis « solet nuptiis provenire ». Similia leguntur in capite *Veniens, 15,* et *Consultationi, 28, eod. tit.* Unde orta est doctrina canonica, secundum quam metus, saltem de iure ecclesiastico, est impedimentum dirimens matrimonium, si sit gravis etiam tantum relative, iniustus et in ordine ad extorquendum consensum matrimonialem incussus; quod doctores intelligunt etiam de metu reverentiali, id est, de metu quo reformidamus indignationem eius, sub cuius potestate constituti sumus, modo tamen ex adiunctis, v. g. precibus importunis et instantissimis, iurgiis, vexationibus, etc., appareat metum illum esse revera gravem.

Quod ad factum spectat. - In casu, de quo agitur, duae distinguendae sunt temporum periodi, quae, relatione habita ad metum, multum inter se differunt. Prima periodus extenditur a primo die, quo de matrimonio inter Ioannem et Innocentiam agi coepit, usque ad quemdam conventum, qui in domo Innocentiae, circa mensem decembrem anni 1893, habitus est, cui conventui aderant praeter familiam Balbis, Ioannes eiusque pater. Altera periodus decurrit a die huius conventus usque ad matrimonium. De qua re sic dicit ipse Ioannes in primo suo interrogatorio: « Trovatomi in città col padre per nostri interessi, c' in- « contrammo col padre della Balbis, che c' invitò a recarci in casa sua. « Io col padre accettai senza difficoltà, e là in famiglia si discorse ancora « se doveva aver seguito prima il matrimonio o l'anno di volontariato: « insistendo io per il volontariato prima, la Balbis colla famiglia e mio « padre insistendo per il matrimonio, e prevalse facilmente l' idea loro. « Nel convegno in casa Balbis il padre fu tranquillo e calmo allora e in « seguito e di buoni tratti col figlio; ed egli (figlio) prese un contegno « di chi subisce rassegnato la sua sorte. Questo stato di cose perdurò « per due o tre mesi, cioè fino all'epoca del matrimonio, badando bene « però che nessuno avvicinasse il figlio per tema che tornasse alle prime « opposizioni ».

Oportet ergo ut unam et alteram periodum ex ordine inspiciamus.

Quod spectat ad priorem periodum, verum est hoc tempore patrem Ioannis firmam voluntatem suam filio notam fecisse, ut hic duceret Innocentiam Balbis, hancque voluntatem ei precibus, obiurgationibus, reprehensionibus inculcasse; genitores enim Innocentiae divites erant, et ad dotem sat pinguem filiae constituendam se paratos esse dictitabant quod valde Ioannis patri arridebat.

Admitti etiam potest patrem Ioannis, agentem de hoc proposito

matrimonio cum uxore, fratre, aliisve coniunctis, minaciter aliquando locutum fuisse de filio, si paternae resisteret voluntati; si enim uni vel alteri testi credamus, pater verba fecisset de filio, si resisteret, e domo expellendo et hereditate privando.

Clarum est insuper ex depositione testium, patrem fuisse indolis durae, tenacis, praesertim erga filios; et, ex altera parte, Ioannem filium fuisse mitem, timidum, praesertim coram patre, cuius vultum irati sustinere non poterat.

Sed ex his omnibus non exurgit probatio metus illius gravis, qui requiritur ut nullum declarari possit matrimonium. Sane in casu agi nequit nisi de metu reverentiali; verum omnes norunt metum reverentialem non sufficere per se, ut dirimat matrimonium, sed requiri ut sit vallatus quibusdam adiunctis, v. g., ut supra dictum est, precibus instantissimis, iurgiis, vexationibus, minis, etc., quae ostendant metum revera fuisse gravem, et voluntatem illius, qui metum passus est, vere fuisse coactam. Verum, in casu, absunt illa adiuncta, aut saltem non sunt huiusmodi naturae ut metum reverentialem gravem fuisse demonstrent.

Dicitur quidem, cum pater Ioannis, cum filio et quibusdam aliis coniunctis, e Vercellis ad pagum suum Albanum super curru revertebatur, eum egisse de matrimonio filii cum Innocentia filiumque renitentem e curru eiecisse, eumque coegisse, ut reliquum iter pedes faceret. Verum si attendamus ad responsa filii coram iudice Vercellensi, factum istud non ita grave est; ut enim ipse dicit, non eiectus est e curru a patre, sed ipse de curru descendit: « Io allora, nutrendo affezione verso altra « ragazza di Cattinara, in segno di disapprovazione scesi dal carro e feci « la strada a piedi ».

Nec fuerunt, ex parte patris, adeo diuturnae et importunae preces aut vexationes. Hoc enim dicit Ioannes post verba mox relata: « Alla « sera dello stesso giorno, radunatisi in famiglia a cena, il padre nulla « badando a ciò che ne pensassi, entrò subito a discorrere con la madre « della vantaggiosa proposta (secondo loro) del mio matrimonio colla « Balbis Innocente. Il discorso continuò, me presente, ma io non feci « parola, e poi mi ritrassi in mia camera. D'allora quasi in tutti i giorni, « specialmente nell'ora del pranzo e della cena, si ritornava dai genitori « sempre sullo stesso argomento; io sempre taceva; il padre si dimo- « strava assai più impegnato della madre, ma non mi rivolse mai « asprezze. Ciò per una quindicina di giorni circa. Convintosi poi che « io non avrei acconsentito alla proposta, cominciò per parte sua verso « di me un fare più aspro e risentito, talchè per il più piccolo mio « sbaglio nei lavori e nelle varie incombenze di casa, trascendeva a

« facili rimproveri, non dicendomene il perchè vero; io però ben com-
« prendevo che la causa vera stava nel mio fare sempre negativo alla
« predetta proposta », et paulo infra: « Dopo circa quindici giorni o
« venti, nel discorso del mese di ottobre successivo, mio padre aperta-
« mente mi parlò quasi nei seguenti termini: Bada bene che il matri-
« monio Balbis bisogna farlo; noi delle due famiglie ci siamo di già
« completamente intesi, e tu non devi ritrartene. Io non acconsentii,
« adducendo il motivo del servizio militare. Ma il padre non accettò
« replica e mi lasciò ». Unde, ex his ipsis quae asserit filius, pater per quindecim dies nihil duri aut asperi dixit filio; postea asperius quidem locutus est, sed tamen non excessit reprehensiones aut obiurgationes (rimproveri) quibus eo minus movebatur filius, quod etiam extra res matrimoniales pater filium sic impetere solebat.

Allegatur quidem patrem comminatum fuisse filio, se illum e domo expulsurum et hereditate privaturum. Quid de his minis sit nobis sentiendum, discimus ex *Actis*. Hae minae plerisque testibus ignotae sunt, duo tantum testes referunt patrem, coram se, minas directe intentasse filio; sed unus testis, Maria Perotti, ut suam probet assertionem, se refert ad *Memoriale* a sacerdote Eusebio Ardizzone, fratre Ioannis scriptum, quod utique non probat (mox videbimus quid hic Eusebius ipse dicat de minis); alter testis, Bernardus Ardizzone, consobrinus Ioannis, sic refert has minas: « O prendi la Balbis, o vai via di casa ». Verum contra has duorum testium assertiones, quatenus dicunt patrem filio directe minas intentasse, militant tum testimonium praedicti sacerdotis Eusebii, tum confessio ipsius Ioannis. Et quidem sacerdos Eusebius, qui huius processus causa principalis est, et totum negotium profunde scrutatus est, interrogando ipse testes, et praedictum *Memoriale* scribendo, haec ait de minis: « Vi furono pressioni gravi. Non ho
« prove personali però per dire che siano intervenute minacce; mi fu
« riferito da altri che minacce vi furono. Certa Perrotti Maria di Albano,
« in quest'anno 1907, da me interrogata dichiarava d'aver sentito mio
« padre uscire in queste parole: - Guai se il mio Giovanni non sposa
« la Balbis, lo rifiuto per figlio » - et ad hoc quaesitum: « Se il figlio
« si trovò colla Perrotti a sentire le parole del padre » respondit:
« La Perrotti mi disse che non lo ricorda »; deinde perrexit: « Dro-
« netti Romilda mi dichiarò che il padre pronunciava minacce sia dopo
« il matrimonio, come nel corso delle trattative, all'indirizzo del figlio;
« e le minacce sarebbero state di cacciarlo di casa e di privarlo della
« eredità »; et ad hoc quaesitum: « Se tali minacce furono personal-
« mente dal padre fatte al figlio » respondit: « La Dronetti non fu inter-

« rogata da me a questo riguardo »; deinde addidit: « Mio cugino Ardiz-
« zone Eusebio ed altri miei congiunti prossimi già dall'anno scorso mi
« dichiararono che qualche volta, allontanandosi il figlio, in seguito a
« ripetuto diniego, dal padre, questi gli gridava dietro: Va testardo, ma
« ricordati che chi non ubbidisce al padre ed alla madre, cattiva fine
« farà. Dalla madre minacce non vi furono, dal padre sì, nel senso già
« da me spiegato. Non so però se lo abbia fatto personalmente al figlio ».
Unde sacerdos Eusebius Ardizzone, frater Ioannis, ignorare se dicit num pater minas directe intentarit filio. Notandum obiter est praedictam testem Dronetti Romildam, quam hic inducit sacerdos Eusebius, interrogatam fuisse formaliter a Iudice Vercellensi, et dixisse se nihil scire de minis. En, autem, quod spectat ad minas, confessio ipsius Ioannis:
« Mi prese poi in disparte la madre, che era al corrente dell'avvenuto,
« parlandomi così: Che vuoi fare? il matrimonio bisogna farlo, perchè,
« come ben sai, al padre non si contradice, e sai ancora che se ti ostini,
« corri pericolo di essere cacciato di casa e diseredato. Ma io stetti nella
« negativa. I miei genitori non usarono solo consigli e pressioni, ma
« scesero anche a minacce. Queste le compresi prima dalla madre nel
« modo sovra indicato; mi consta che il padre le specificò cacciata di
« casa e diseredamento con miei congiunti; anzi lo sentii io stesso una
« o due volte parlare in tal senso collo zio paterno, ora defunto; questo
« ancora mi confermarono i congiunti di mio padre stesso; ma diret-
« tamente dal padre a me rivolte non le sentii mai ». Clarum est, igitur, ex confessione Ioannis, patrem eius aliquando minas protulisse contra filium, non vero directe filio minas intentasse. Quod manifestum signum est patrem, quippe qui tandem aliquando non sibi proposuerit nisi bonum filii et familiae, aliqualem respectum ad libertatem filii retinuisse, nec voluisse huius voluntatem praecise cogere.

Allegatur etiam patrem, ut tandem filii voluntatem frangeret, ei dedisse alapas, quod sic refert testis Petrus Ardizzone, consobrinus Ioannis: « In un'altra circostanza eravamo in casa, sempre in seguito
« alla stessa questione, il figlio opponendosi al padre, questi gli diede
« uno schiaffo allontanandolo da sè, e il figlio si allontanò piangendo,
« mentre piangevano anche la madre e la sorella ». Verum unus hic testis haec refert; de his alte silent omnes alii testes, etiam sacerdos Eusebius, frater Ioannis, qui tamen, in sua secunda depositione, diei 25 ianuarii 1908, asserit patrem in filium, *post matrimonium*, manus iniecisse. Ipse Ioannes de his alapis silet, qui tamen minora refert, scilicet patris obiurgationes et minas indirectas. Pater quidem Ioannis, in secunda sua depositione, de alapis a se filio impactis loquitur, sed

tantum ex relatione supra dicti Petri Ardizzone, nepotis sui; nec se eas recordari dicit, et in sua prima depositione eas penitus siluerat. Unde dicendum est, vel huiusmodi alapas nunquam extitisse, vel in his adiunctis et eo modo datas fuisse, ut ad eas non attenderit Ioannes, easque prorsus neglexerit et oblitus fuerit.

Unde tandem, pro hac prima periodo, concludendum est non esse demonstratum metum gravem fuisse a patre incussum filio in ordine ad matrimonium, aut saltem valde dubium esse num iste metus ad hunc gradum pertigerit gravitatis qui requiritur ad dirimendum matrimonium.

Quod pertinet ad secundam periodum, quae, ut iam supra dictum est, decurrere incepit a die conventus in domo Balbis habiti in mense decembri anni 1893, usque ad ipsum matrimonium, scilicet ad diem 7 Aprilis 1894, sic eam describit ipse Ioannes: « Nel convegno in casa « Balbis, il padre fu tranquillo e calmo allora e in seguito e di buoni « tratti col figlio, ed egli (figlio) prese un contegno di chi subisce ras- « segnato la sua sorte. Questo stato di cose perdurò per due o tre mesi, « cioè fino all'epoca del matrimonio, badando bene però che nessuno « avvicinasse il figlio per tema che questi ritornasse alle prime oppo- « sizioni »; et ad hoc quaesitum: « Se nel tempo decorrente, cioè nei « due o tre mesi precedenti la celebrazione del matrimonio, l'attore « facesse qualche opposizione specialmente al padre » respondit: « Op- « sizioni ai genitori non ne feci »; et ad hoc alterum quaesitum: « Se « immediatamente prima e nella celebrazione stessa del matrimonio il « padre abbia fatto e rinnovato istanze e pressioni al figlio, e se il figlio « abbia fatto parimente opposizione » respondit: « Non ricordo nulla al « riguardo; ricordo però che nella sera precedente il matrimonio civile, « piansi alla presenza di mia madre e mia sorella, cedendo però alle loro « istanze, recandomi poi coi parenti a Vercelli ». Hanc autem praefatae periodi descriptionem sic magis explicat et complet idem Ioannes in tertio interrogatorio diei 26 Febr. 1909; ad hoc quaesitum: « Che cosa inten- « deva di dire con queste parole (dopo il convegno in casa Balbis presi « il contegno di chi è rassegnato alla sua sorte?) » respondit: « Colla « parola *rassegnato* riferita al caso del convegno nella famiglia Balbis, « volevo dire questo: Conoscendo che non potevo fare altre opposi- « zioni, mi adattai alle conclusioni che essi facevano sull'affare del ma- « trimonio ». Ad hoc quaesitum: « Se in tale stato di animo si mantenne « fino all'epoca del matrimonio » respondit: « Affermativamente ». Ad hoc quaesitum: « E nello stesso tratto di tempo furonvi segni di oppo- « sizione e resistenza per parte dell'attore? Vi furono insistenze per

« parte del padre? » respondit: « Nulla vi fu per parte mia nè per « parte del padre ». Ad hoc quaesitum: « Che senso voleva dare a « questa frase: non fece opposizione ai genitori? » respondit: « Il senso « è questo semplicemente: non espressi mai nulla contro la idea del « padre ». En, ergo, iuxta ipsum Ioannem actorem, periodus pacis et tranquillitatis. Ex una parte, nihil amplius pater molitur aut agit contra filium: cessarunt reprehensiones, minae, iurgia; ex altera parte, non amplius patri resistit filius; non amplius queritur, non fugit patrem, sed quae placita sunt ei, exterius saltem acceptat. Et haec periodus pacifica tres circiter menses complectitur, matrimonio proximos.

Quid ergo? Hanc Ioannis agendi rationem duplici modo interpretari possumus.

Primo modo: Sic agit Ioannes, non quia metus cessavit, sed quia, cum omnia tentaverit ad matrimonium evitandum et reluctari deinceps illi videatur prorsus inutile, praesentem rerum statum subit, et patitur, quin mutatae fuerint eius internae dispositiones contra matrimonium. Et hoc modo Ioannes ipse suam, per praefatam periodum, agendi rationem interpretatur in epistola, quam, post dictum diei 26 Februarii interrogatorium, scripsit ad iudicem Vercellensem. Sic enim ait: « Al n. 6 « risposi: Conoscendo, mi adattai alle conclusioni ecc. per dire esterior- « mente feci di necessità virtù e tacqui, perchè ormai dopo aver cercato « ogni mezzo per mandare a monte il matrimonio, era inutile ogni ulte- « riore resistenza, ma non già che anche interiormente io abbia cessato « menomamente di ripudiare un matrimonio, che sempre mi ripugnò. « Al n. 10 risposi: Non espressi mai nulla contro l'idea del padre, il « che è pur vero dopo il concorso in casa Balbis, e in quanto ad oppo- « sizioni dirette fatte dal padre, fermo ciò che ho detto sopra, che cessai « dal fare tali opposizioni, perchè vidi inutile ogni ulteriore resistenza, « senza che mutassero le interne disposizioni di contrarietà assoluta al « matrimonio ».

Altero modo: Sic agit Ioannes, quia tandem voluntati patris etiam interne acquievit; non quod cessarit quaelibet repugnantia contra matrimonium, sed quia commoda, quae refert aut relaturum se sperat ex hoc matrimonio vincunt repugnantiam; iam enim acceptavit pecuniam a sponsa promissam ut se liberet a biennio stipendiorum militarium; iam inter ambas familias de pingui dote a sponsa afferenda conventum est; quae commoda huius momenti sunt, ut tandem Ioannes genitorum voluntati obtemperantem se praebeat.

Utronam ergo modo ex his duobus, Ioannis agendi rationem interpretari debemus?

Profecto altero modo. Si enim sedulo inspiciamus quae per illam trium mensium periodum fecerit Ioannes, praesto nobis erunt non obscura signa mutatae voluntatis eius erga matrimonium.

Revera, et haec omnia fatetur ipse Ioannes in primo suo interrogatorio, formaliter acceptat, ut iam supra dictum est, pecuniam a sponsa promissam pro re militari; pluries, matre proponente, se contulit in civitatem Vercellas ad invisendam sponsam; quod quidem, ut ipse ait, non libenter quidem, sed non coacte fecit; ambos parochos invisit, scilicet proprium Albanensem, et parochum S. Christophori Vercellensis, qui erat parochus sponsae; hos, inquam, invisit, et quidem, ut ipse ait, sine repugnantia, ad ordinanda omnia, quae ad proximum matrimonium referebantur; pridie matrimonii, confessionem peccatorum fecit, et sacram communionem recepit. Imo, paucis diebus ante matrimonium, cum familia Balbis promissam pecuniam non daret, sed tantum verba, et ideo pater ira incensus a matrimonio recedere vellet, et de his cum uxore, filia, et Eusebio filio loqueretur, Ioannes, quem certo haec non latebant, nihil fecit ut hac optima occasione vitandi matrimonium uteretur. Haec omnia procul dubio ostendunt Ioannem libere tandem, licet non sine aliqua repugnantia, matrimonium acceptasse. Non enim sic agere solent, qui, metu gravi coacti, matrimonium ineunt; hi enim non invisunt sponsam, nisi abstinere omnino nequeant; nullum donum praesertim gravis momenti, de manibus sponsae recipere volunt; nec ita se promptos exhibent ad paranda omnia ad nuptias requisita. Dicendum ergo est Ioannem tandem matrimonio consensisse, licet hic consensus rationis potius quam amoris foetus fuerit.

Nec dicatur Ioannem aliter interpretatum fuisse, ut vidimus, suam agendi rationem per illam trium mensium periodum. Nam praeterquamquod nemo potest esse simul actor et testis in una et eadem causa, haec interpretatio propria, tot illusionibus obnoxia, praesertim fervente ipsa lite, praevalere nequit contra supradictas gravissimas praesumptiones ex ipsis dictis et gestis Ioannis per praefatam periodum ortas. Has autem praesumptiones confirmant facta quae, matrimonio contracto, evenerunt. Ioannes enim more solito nuptiale iter cum nova uxore instituit, sine iurgiis nec dissidiis; matrimonium consummat, quod, ex parte viri, violentiae effectus esse nequit; uxor quidem, post paucas hebdomadas, aufugit, sed huic fugae nullam ipse dedit Ioannes causam neque occasionem. Quae omnia supponunt animum Ioannis non ita alienum fuisse a coniugio cum Innocentia.

Nec dicatur, pridie matrimonii religiosi, peracto sic dicto matrimonio civili, Ioannem tristitia oppressum fuisse; quod sic narrat frater

eius, sacerdos Eusebius: « Alla vigilia del matrimonio religioso, quando « entrò in camera mio fratello, e, gettatosi sul letto, dirottamente pian- « gendo esclamò: Che cosa ho mai fatto a non bruciare quelle carte? « (i documenti del matrimonio), la madre, a questa scena, non ebbe « coraggio a dir parola. Mentre quell'incidente mi era riferito dalla « madre, venne mia sorella, la quale dichiarò di aver sentito dal fra- « tello, appena compiuto il matrimonio civile, a dir queste parole: Se « non avessi fatto questo passo romperei tutte le trattative. E la sorella « di rimando: Dunque fuggiamo?! A cui il fratello: Ma e il papà? - e « così finì l'incidente ». Haec enim facta, licet demonstrent aliquam repugnantiam in mente Ioannis quoad matrimonium remansisse, attamen, cum per brevissimum tempus duraverint, nec ita gravia fuerint, probare nequeunt Ioannem non nisi ex metu gravi in matrimonium consensisse.

Unde, in summa, quoad primam periodum, iuridice non demonstratur metum gravem a patre incussum fuisse in ordinem ad matrimonium, et, dato (non concesso) quod hoc foret demonstratum pro hac periodo, plura, eaque magni momenti, facta praesto sunt in secunda periodo, quae ostendunt metum gravem cessasse in mente Ioannis, ita ut libere tandem consenserit in matrimonium, licet, ut supra dictum est, hic consensus rationis foetus fuerit, potius quam amoris.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, confirmata sententia Curiae Archiepiscopalis Vercellensis, decernimus, declaramus, et definitive sententiamus: « *Non constare de nullitate matrimonii inter Ioannem Ardizzone et Innocentiam Balbis* » et sic proposito dubio respondemus; statuentes praeterea eumdem Ioannem Ardizzone ad omnes iudicii expensas teneri.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam SS. Canonum, et praesertim *cap. 3, Sess. XXV de Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Die 20 Martii 1911.

Seraphinus Many, *Ponens.*
Franciscus Heiner,
Ioannes Prior.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

II.

Citatio Edictalis

VERSALIEN.

NULLITATIS MATRIMONII. — (BRUIÈRE-GUILLERAULT).

Cum ex actibus Processus in Episcopali Curia Versaliensi peracti constet Vedastum Fernandum Guillerault, in hac causa conventum, reperiri non posse, per praesens edictum eundem citamus ad comparendum sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis Sacrae Romanae Rotae, die 20 Iulii an. 1911 hora undecima, ad videndum subscribi infrascriptum dubium, nec non destinari diem, in qua habebitur turnus rotalis pro tractatione Causae.

Dubium : « An sententia Versaliensis diei 20 Ianuarii 1910 sit sustinenda vel infirmanda ».

Ordinarii locorum et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco domini praefati, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione moneatur.

Romae, die 10 Maii 1911.

Fridericus Cattani, *Ponens.*

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani,
Notarius S. R. Rotae.

(Traduction).

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE.

Citation par Edit.

NULLITÉ DE MARIAGE. — (BRUIÈRE-GUILLERAULT).

Puisqu'il conste des actes du Procès qui a été fait dans la Curie Episcopale de Versailles, que Vedaste Fernand Guillerault, défendeur en cette Cause, ne peut être trouvé, nous citons par le présent édit le même défendeur à comparaître par propre personne ou par un procureur légitimement constitué au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine, le 20 Juillet 1911 à 11 heures du matin pour voir souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la proposition de la cause devant la Rote.

Doute : *La sentence de Versailles du 20 Janvier 1910 doit-elle être confirmée ou infirmée ?*

Les Ordinaires des lieux et les fidèles ayant connaissance du domicile ou du lieu de la résidence du dit défendeur doivent, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

Rome, le 10 Mai 1911.

Frédéric Cattani, *Ponent.*

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani,
Notaire de la S. Rote Romaine.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA.

Il giorno 16 Maggio 1911, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Domenico Ferrata, Ponente della Causa, si tenne la Congregazione Antipreparatoria sulle virtù in grado eroico del Ven. Servo di Dio Giovanni Nepomuceno Newman, della Congregazione dei Redentoristi, Vescovo di Filadelfia.

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 30 Maggio, nel Palazzo Apostolico Vaticano si tenne la Congregazione Ordinaria dei Sacri Riti, nella quale gli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali appartenenti alla medesima diedero il loro voto sulle seguenti Cause:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Domenico della Madre di Dio, Sacerdote Professo della Congregazione dei Passionisti.

II. Conferma del Culto prestato da tempo immemorabile al Servo di Dio Giacomo Capocci, dell'Ordine degli Eremitani di S. Agostino, Arcivescovo di Napoli.

III. Riassunzione della Causa per la Canonizzazione del Beato Giovanni Eudes, Missionario Apostolico e Istitutore della Congregazione di Gesù e Maria e dell'Ordine della Beata Vergine della Carità.

IV. Revisione degli scritti nella Causa di Beatificazione o Dichiarazione di Martirio dei Servi di Dio Giacomo Salesio, Sacerdote, e Guglielmo Saltamochio, Coadiutore temporaneo, della Compagnia di Gesù.

V. Revisione degli scritti nella Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Magino Català, Sacerdote Professo dell'Ordine dei Frati Minori.

SEGRETERIA DI STATO

AVVERTENZA

PER I CATTOLICI DELL'IMPERO BRITANNICO.

In occasione delle prossime feste per la solenne Incoronazione di Sua Maestà Giorgio V Re d'Inghilterra, Sua Santità, *Motu proprio,* si è degnata di dispensare tutti i cattolici dell'Impero Britannico dalla legge dell'astinenza nel giorno 23 Giugno.

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

17 Maggio 1911. — Sua Emza Rma il Sig. Cardinale Benedetto Lorenzelli, Protettore della Pontificia Accademia Teologica.

28 Maggio 1911. — Il Rev. P. Filippo Maroto, della Congregazione dei Figli del Cuore Immacolato di Maria, e Don Antonio Velardi, della Congregazione dei Missionari del Prezioso Sangue, Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.

Con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

20 Decembre 1910. — Il Rev. Canonico Saverio d'Haranguier, Decano del Capitolo della Cattedrale e Vicario Generale dell'Archidiocesi di Bourges.

3 Maggio 1911. — Mons. Vincenzo Pezzullo, della diocesi di Aversa.

Prelati domestici di S. S.:

25 Aprile 1911. — Il Rev. Giovanni Battista Tirelli, Canonico onorario della Metropolitana di Udine.

29 Aprile. — Il Rev. Tommaso George, Vice-rettore del Collegio Beda in Roma.

2 Maggio 1911. — Il Rev. Bernardo Funke, Professore di Filosofia nella Facoltà Teologica e Rettore del Collegio Leonino di Paderborna.

3 Maggio. — Il Rev. Wilhelmo Woker, Canonico della Cattedrale di Paderborna.

13 Maggio. — Il Rev. Guglielmo Hogan, Vicario Foraneo della Contea di Kent nella diocesi di Southwark.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno:

10 Maggio 1911. — Al Prof. Dott. Comm. Ludovico de Pastor, Direttore dell'Istituto Austriaco di Studi Storici in Roma.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 Aprile 1911. — Al Sig. Alfonso Siffer, della diocesi di Gand, membro della Commissione diocesana delle scuole cattoliche e tesoriere dell'Opera delle biblioteche cattoliche fiamminghe.

9 Maggio. — Al Signor Bernardo Groove, della diocesi di Colonia.

10 Maggio. — Al Sig. Cav. Gerardo de Bruyn, dell'archidiocesi di Malines.

12 Maggio. — Al Sig. Conte Giovanni Ollivier Beauregard, di Parigi, Cameriere Segreto di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.

15 Maggio. — Al Sig. Nicola Krzysztofowicz, Leopoli.

18 Maggio. — Al Sig. Cav. Pietro Masucco, dell'archidiocesi di Genova.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare.

9 Maggio 1911. — Al Sig. Federico Koch-Breulberg, Maggiore in ritiro, della diocesi di Paderborna;

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa.

22 Aprile 1911. — Al Sig. Nicolò Giovanni Summa, Viceconsole di Sua Maestà Britannica a Scopia.

24 Aprile. — Al Sig. Marian de Heimroth-Hessfeld, I. e R. Console Austro-Ungarico a Uskûb.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

16 Decembre 1910. — Al Sig. Enrico Magnard du Vernay, della Archidiocesi di Bourges;

— Al Sig. Avvocato Luigi Gigounoux de Verdon, di Bourges.

8 Maggio 1911. — Al Sig. Pietro de Bricourt, di Parigi;

— Al Sig. Pietro Gerlier, di Parigi.

15 Maggio. — Al Sig. Giovanni Schuster, Direttore dell'ospedale austriaco di Costantinopoli.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

6 Maggio 1911. — Al Sig. Avv. Luigi Galtier, Presidente onorario dell'Associazione cattolica « La Jeunesse Française », dell'archidiocesi di Bordeaux;

— Al Sig. Luigi Arnaud, Sindaco di La-Génétouze e Prefetto dell'Unione diocesana della Vandea.

15 Maggio. — Al Signor Luigi Dubois, Presidente regionale dell'Associazione Cattolica « La Jeunesse Française », della diocesi di Rennes.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

5 *Maggio 1911.* — Mons. Francesco Angelino, della diocesi di Casale;

— Mons. Roberto H. Benson; dell'archidiocesi di Westminster.

15 Maggio. — Mons. Andrea Alberti, della diocesi di Bergamo.

18 Maggio. — Mons. Massimo Massimi, di Roma.

Cameriere segreto di spada e cappa soprannumerario:

18 Maggio 1911. — Il Sig. Conte Leopoldo Enrico M. Ghislain van den Steen de Jehay.

Cameriere d'onore in abito paonazzo:

15 Maggio 1911. — Mons. Domenico Moauro, della diocesi di Trivento.

Cameriere d'onore di spada e cappa soprannumerario:

18 Maggio 1911. — Il Sig. Beniamino Cimini, dell'archidiocesi di Amalfi.

NECROLOGIO

23 Maggio 1911. — Mons. Pietro Dadolle, Vescovo di Digione.

31 Maggio. — Mons. Enrico Pelgé, Vescovo di Poitiers.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

I. Dubia circa organi sonitum ad adiuvandum cantum Gregorianum et formulam Benedictionis Apostolicae impertiendae in fine concionum. - *11 maii 1911* 241

II. Decretum super editionibus Librorum Sacram Liturgiam spectantium. - *17 maii 1911*. 242

SACRA ROMANA ROTA.

I. *Vercellen.* - Nullitatis matrimonii *(Ardizzone-Balbis).* - *20 martii 1911.* 244

II. *Versalien.* - *Citatio edictalis.* - Nullitatis matrimonii (Bruière-Guillerault). - *10 maii 1911* 253

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti, *Congregazione antipreparatoria* 254

» » *Congregazione ordinaria* . . . . . »

II. Segreteria di Stato, *Avvertenza, Nomine, onorificenze* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità, *Nomine* 256

IV. Necrologio. . . . . »